

Naše neznámé vody

Ahoj Ransomáci,

my cestujeme opakovaně a babí nemá čas to napsat. A vy máte vždycky na léto výzvu, aby členové napsali o svých cestách. Tak my vám chceme ukázat pár zajímavých míst, ale stručně, času taky moc nemáme.

Nevyšlo nám letos moře v Polsku, kemp prostě neodpovídá. Asi jen Němcům, ale naši to zkusili i německy. Já tam byla jako mrňous a chtěla jsem to bráchovi ukázat a konečně se tam v moři vykoupat. A má to srandovní název – Svinibrod. A polsky to snad vyslovím, ale nenapíšu. Tak tatík řekl, že místo toho máme letos hodně několikadenních výletů.

Začnu až tím květnovým, to bylo skoro moře.

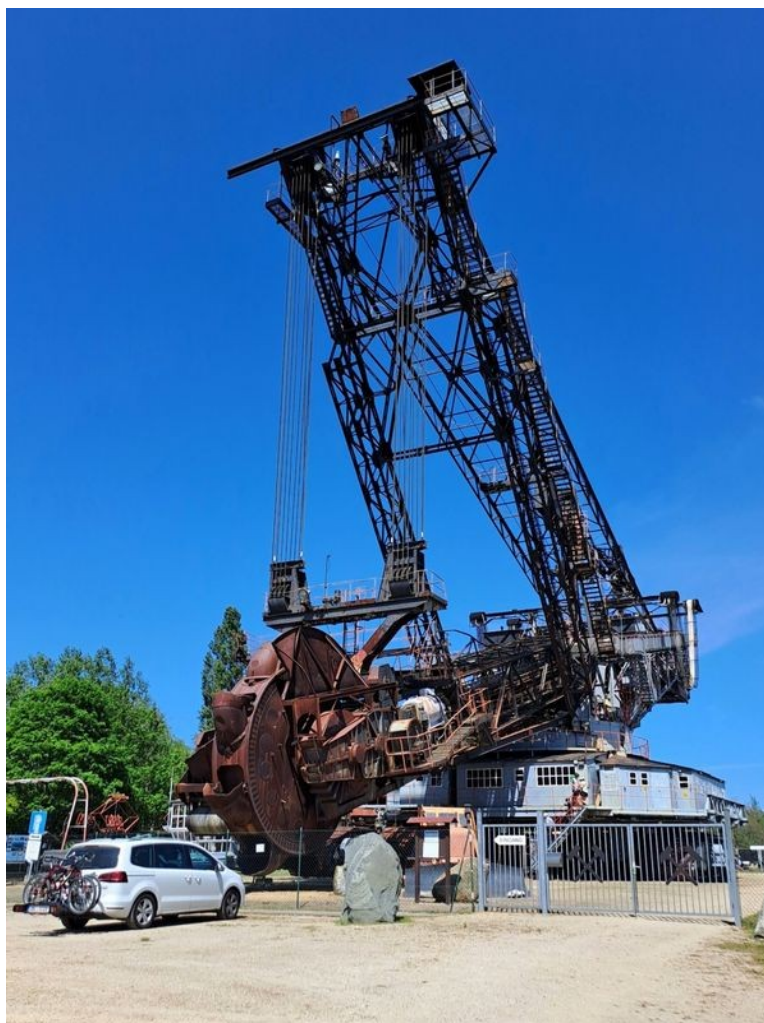

My jeli jen k Hrádku nad Nisou, ale pak se rozhodli přejet hranice o pár kilometrů a tam to bylo fajn. Ta velká voda, kterou vidíte na fotce, se jmenuje Berzdorfer See a vznikla zatopením opuštěného hnědouhelného dolu¹. Fajn, ale i s tatíkovou zálibou ve strojích a urbexu² či čem. No, Vítek to podporuje, tak teda jo.

1 Více najdete např. na adrese: cs.wikipedia.org/wiki/Berzdorfer_See

2 Urbex – zkrácená verze anglického sousloví Urban Exploration, tedy „městský průzkum“. Používá se pro průzkum opuštěných měst, budov, letišť a podobně

Důlní minulost připomíná obludné rypadlo.

Jenom byl trochu problém, že se s tolika hodinami na výlet nepočítalo a bylo málo jídla. Kdyby tatík nenašel v autě zapomenuté, teda spíš schované brontosaurusy od babičky (jo, sáček pro každého), asi by na palubě vypukla vzpoura. Že nevíte, o co jde? Křupkové mňamky Biosaurus, co prodává Penny ve 3 barvách. A v každém velkém sáčku jsou 4 malé.

K dalším výletům nemám teď fotky, tak skočím k cestě na Moravu, kam s námi konečně jednou jela i babi, když odvezla psa na dovolenou a dědovi zavezla naši kočku. Vyjela ráno v našem směru, že se potkáme na nádraží, ale nebyla tam.

Ani žádný zaměstnanec, co by nám přinesl vzkaz a klec s holubem. Ale pak teda dorazila a koukněte, jak měla vytahanou ruku od přípravy jídla na cestu a zavazadel z vlaku do vlaku.

Sice jsme na to měli chuť, ale nejdřív hořické trubičky na trase – v Ostroměři. A tatík brrr, držťkovou polévku. Nemůžu říkat fuj o jídle, navíc to čte Čáryfuk a ten by si asi taky donesl talíř k tatíkovi. Raděj jsme ho posadili vedle a zády k nám.

No a pak zas auto a malé zastávky na palačinky, miniřízečky a jiné.

A zastávka před Brnem v Tišnově a taková divná stavba – Rosa Coeli. A fotky se tam manekýnky a já měla svoje šaty v autě. Tak vám ukážu jen na dlani, co krásného jsem našla. A tat'ka není Dick, tak se prý až doma podívá přesněj.

A pak kus lesem a – tak jsme tady!

Bezva, chata byla suprovní. Ani jsme nelitovali, že nás nebytovali hned vedle, asi 50 metrů. Nepoznáváte? No Dianin lovecký zámček, Rendez-vous u Lednice a Valtic.

Babička tam prý jezdívávala každé léto, pak tam vozila i tatíka. Ne všechno jsme zvládli, je toho moc. Určitě jsme potřebovali jít na minaret. Nejdřív ale fotka tam, co kdysi babička, když byla malá – a nebála se podat ruku vlkovi.

Pak ještě ukázala na lva a nebyl to dobrý nápad, byl tam rozpadlý beton a tatík neměl náplasti s obrázkem, ani ochotná jiná paní. Prý bolestné bude jízda lodí k Janohradu. Houby, houbičky. Nevyšlo to. Tak pěšky k té divné rozhledně, co se občas v dálce objevila. I labutě a jednou třešeň a nikdo u ní. Nasbírali jsme i mamce a tatškovi a bráchovi.

Tady vidíte, že brácha trhat nemohl.

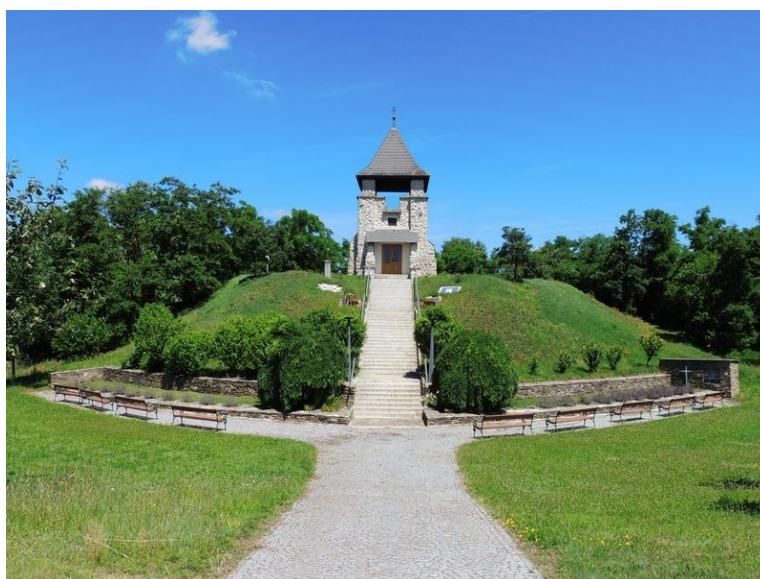
Ale jak jsme ho došli a mamka řekla Vítek s váma na minaret nepůjde, probudil se a já taky! Nahoře jsme byli rychle, zavolali mockrát na mrňavou mamku a babičku pod náma a dole jsme byli ještě rychleji. Kdyby nás nahoře neviděly a neslyšely, tak by nevěřily, že jsme tak dobří. Taky nám za to babička koupila lístky na tu loď a šla dopředu, aby nás vyfotila při příjezdu. Plachetnice to nebyla, ale kapitán bezva a s čepicí v pruhovaném tričku.

Vedro teda bylo veliké a koupání nikde, ale v chatě velká přenosná vana (možná na divočáky, chata patří myslivcům), tak ji naši naplnili a dali ven a fajn. Byli jsme tam jak ty dvě ropušky, co bydlely pár dnů před zámečkem v obří louži po celonočním slejváku. Dick by vám napsal jméno. A pozděj by asi zůstal před zámečkem s pánem, co o něm mamka řekla, že je jako Motýlkář z Vinnetoua. On ale chystal nějaké zařízení na večerní a noční pozorování hmyzu. My tam kolem chodili po bezva spadlých stromech, ale uznali jsme, že by to ty hmyzáky asi rušilo, tak jsme si našli jiné. A senza – byla kolem i spousta lesních jahod.

Další den jsme začali naší první cestou do Rakouska, jen kousek za hranice, vesnice Katzelsdorf. Znělo to skoro jako něco od koček, ale Katzelsdorf³ babi neuměla přeložit, jen tu vesnici. Jen asi o 8 km dál obec Altlichtenwarth a u jejího severního okraje kopeček Hutsaulberg⁴ (274 m), kam mamka a taťka chtěli na rozhlednu. Ale vůbec nebyla vysoká a my koukali s Vítou spíš na ty obří větrníky, co nejsou barevné, ale prý dělají elektřinu, a byl tam hřbitov vojáků a bezva dětské hřiště o kus dál, jenže za plotem.

³ Pokud se mi podařilo zjistit, je Katzel poměrně rozšířené příjmení. Tedy by to mohla být „Katzlova vesnice“

⁴ Od nepaměti se vršek využíval jako pozorovatelna. Traduje se, že na něm byl dřevěný sloup, který v případě nebezpečí strážci položili, aby varovali obyvatele. Stopy toho sloupu najdeme i v názvu: saul = säule = sloup

A naši si to prohlédli a řekli, ať nám to není líto, že jedeme k vodě. Byla boží, zatopená vesnice, ještě čouhal z vody kostel a žlutá lochnesska. Žádný mlýn, i když se to jmenuje Nové mlýny. Tam zase mamka jezdila do kempu s rodiči, když byla malá. A ten obří nanuk, co nám tam každému koupila, ten byste teda záviděli.

No a tady už skoro skončím, fakt potřebujeme s bráchou dělat něco jiného. Tak jen, že jsme babi vysadili na nádraží v Břeclavi a ona jela zpět vyzvednout smutného Tobíka⁵ od fajn pána se zahradou a my pokračovali na Slovensko. A hádejte, co bylo třeba na programu. Jasně. Koupání. Ale bez plachetnic, pane Ransome. Liptovská Mara.

---

5 Její pejsek

A pak i další koupání jinde. Jenže voda v Popradském plesu pěkně studená! Spíš pro ty bobry.

Ledová byla i voda ze studánky v Mengusovské dolině.

Jo a to Slovensko. Mluví tam dost jinak, ale jídlo mají suprové. Tak jsme udělali fotku Čáryfukovi! Prý jeho zamilované jídlo⁶. Ale těch má! Nevíte, kolik váží?⁷

A už byl čas na cestu zpět domů – tentokrát přes Ostravu. Tatík tam zase ukázal kus obr stroje⁸.

Brácha Vítek kontroluje, jestli fakt napíšu zdroj správně, ale mně víc zajímala ostravská ZOO. A večer – koncert v Ostravě s mou oblíbenou zpěvačkou Kristínou!

A pak do auta a do tří hodin v noci jsme jeli, abychom prý tu dlouhou jízdu prospali. Z auta nás naši vzali v náručí bez bot a u výtahu za našima dveřma začal obrovský štěkot – Toby nás vítal z cest a babička mu pak držela zobák, teda čumák, ale myslím, že sousedi už stejně nespali. A naše kočičí dáma Gwen čekala opodál jako královna a pak spokojeně předla babí u hlavy a my všichni spali a spali. A Toby hlídal.

Tak se mějte taky fajn na cestách a napište o tom.

Áňa a Vítek

6 Jsou míněné bryndzové halušky – na fotce nahoře

7 Přiznávám, že by to chtělo pár kilo shodit, ale při výšce 185 cm těch 95 kg není zas taková tragédie (čfk)

8 To bylo ve velikém areálu Dolní Vítkovice. Více můžete zjistit na <https://dolnivitkovice.cz>